

De Postrijder der provincie Limburg

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr.
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondingen 15 centiem per drukregel.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

MEN SCHRIJFT IN

Tongeren bij M. COLLES, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

TONGEREN, DEN 25 JANUARI.

Banken Langrand.

Wij vernemen dat de overeenkomst betrekkelijk de Banken Langrand gisteren avond geteekend is door de curators en de liquidators dezer banken. De schuldeischers zullen groepen worden om het werk hunner lasthebbers goed te keuren, hetwelk daarna nog zal moeten de goedkeuring ontvangen van de handelsrechtbank en van het hof der kanselarij van Londen. (Journal de Bruxelles.)

De Kamer.

Zitting van 23 januari.

M. HAGEMANS, secretaris, geeft kennis der aan de Kamer toegezonden stukken.

Overeenkomstig met het dagorde, biedt M. LELÈVRE de uitbreidingen van zijn voorstel aan, strekkende om de artikels 59 en 60 van het strafwetboek te herzien. Hij duidt de verschillende zwaarigheden aan, welke de samenhang der straffen in zake van delicten oplevert. Bijgevoegd stelt hij voor, terug te komen op de principen, die onder de wet van crimineel onderzoek van 1809 in kracht waren.

Dit voorstel wordt zonder tegenkanting in aanmerking genomen en verzonden tot eene bijzondere commissie van vijf leden, die door het bureau zal benoemd worden.

M. VLEMINCKX breidt zijn voorstel uit betrekkelijk den arbeid der kinderen in de mijnen.

Dit voorstel wordt ook in aanmerking genomen en naar de sectiën verzonden.

Aan het dagorde staat de algemeene beraadslaging over het wetsontwerp, verleende een krediet van 16,080,000 fr. aan het departement van openbare werken voor de vermeerdering van het materieel der ijzeren wegen.

M. LEHARDY de BEAULIEU meent, dat de tijd, welke de wetgeving de belangen des lands zou moeten toewijden, opgeslorpt wordt door beraadslagingen over de exploitatie van den ijzeren weg, en dat deze toestand nog zal verergeren, naarmate de staat eigenaar en exploitant der nieuwe lijnen zal worden.

Sprekter legt een voorstel neder, strekkende om de Kamer te doen beslissen, een openbaar onderzoek te bevelen over al de kwestien betrekkelijk de exploitatie der ijzeren wegen, vaarten, enz. Dit onderzoek zou gedaan worden door eene commissie van 18 leden, en deze zou haar verslag moeten nederleggen in 1873.

M. BRACONIER is van gevoelen, dat de laatste crisis de ernstigste is geweest, welke België ooit doorworsteld heeft, en dat zij bijna een algemeene rampspoed is geworden.

Hij houdt er aan, te bestatigen, dat er *bonis* zijn in de ontvangsten van den ijzeren weg, tegenstrijdig aan hetgeen de heer Malou eertijds voorzegde. Hij vraagt zich waarom men, in tegenwoordigheid dezer *bonis* eene tarief hervorming bewerkt heeft, die aansch democratisch is, zoals men gezegd heeft.

Sprekter eindigt met aan te dringen op de nutheid van een openbaar onderzoek, hetwelk de heer Malou zelf, zegt hij, eertijds vroegde.

M. MONCHEUR, minister van openbare werken, verklaart opnieuw, dat de exploitatie der ijzeren wegen moet beschouwd worden als eene nijverheidsrichting. Uit dit princip vloeit voort, dat het tegenwoordige stelsel moet verlaten worden dat de ijzeren weg zijne eigene middelen moet hebben en te voor de noodige verbeteringen moet gebruiken.

Zonder weder te keeren op de kritieken van het voorgaande, die zoo volkomen door den heer Wasseige wederlegd zijn, denkt de redenaar dat het voorgaande tot onderrichting voor de toekomst moet dienen. Men moet opmerken dat de benoeming eener commissie van onderzoek de verwezenlijking der noodige hervormingen zou hinderen. Want het ministerie zou gedurende dit onderzoek de handen gebonden hebben; en van twee dingen een; ofwel het onderzoek zou ernstig zijn, en het zou in dit geval de ministeriële verantwoordelijkheid verminderen; ofwel, het zou niet ernstig zijn, en waartoe zou het dan dienen?

De heer minister zegt dat bij tijdens de beraadslaging over het budget van openbare werken op de andere opmerkingen zal kunnen antwoorden.

M. MALOU, minister van finantiën, legt een wetsontwerp neder, strekkende om aan het departement van openbare werken een krediet van 615,000 fr. te verleenen voor het bouwen van eenen stoomboot.

M. D'ASPREMONT, minister van buitenlandsche zaken, vraagt de dringende voor dit ontwerp. Het wordt verzonden naar de sectiën, die met het

onderzoek van het budget der buitenlandsche zaken gelast zijn.

Zitting van 24 januari, 4 1/2 ure namiddag.

M. baron Kervyn van Volkskaersbeke, afgevaardigde van Gent, stelt voor, het verslag over de runderpest aan de leden uit te deelen. — Aangenomen.

Verscheidene redenaars voeren nog het woord over het krediet van zestien miljoen.

M. Balisieux vraagt in eene merkwaardige redevoering, een enkwest.

Brieven uit Rome.

Op maandag den 8 dezer, verlandsde de Stedehouder van Hem, die gezegd heeft: «Laat de kleine kinderen tot mij komen,» eene nieuwe en treffende audientie. Ongeveer drie honderd kinderen, waarvan geen een boven de tien jaren was en verscheidene nauwelijks drie à vier jaren telden, haalden zich naar het Vaticaan begeven, vergezeld door hunne ouders, en waren in de zaal van het Consistorie bijeen. Toen de Paus tegen den middag binnentrad, vielen de lieve kleinen, zoowel als hunne bloedverwanten, op de knieën, waarna eenigen den H. Vader naderden en hem zulke bevallige dichtregelen voordroegen, dat al de aauwgezigen, en de Paus niet het minste, hem met blijkbaar genoegzen aanhoorden.

Toen de kleinen hunne gedichten hadden voorgedragen, reikte Pius IX hun eenige medailles uit en daarna opstaande sprak hij hun ongeveer in de volgende bewoordingen toe, geheel berekend voor het begrip van zijne toehoorders:

«De Kerk herinnert ons in deze dagen hoe Joseph en Maria, van Jerusalem teruggekeerd, het Kind Jesus naar Nazareth medebrachten, waar onze Verlosser, hoewel Zoon van God en zelf God, een nederig en geheel aan zijne ouders onderworpen leven leidde. Misschien zelfs achtte Hij het niet beneden zich en in hunne dagelijksche bezigheden behulpzaam te wezen. Maar hetgeen het sterkste in us geheugen moet gegrift blijven, is zijne onbepaalde gehoorzaamheid jegens Maria, zijne moeder, en Joseph, zijn voedsverder. Ook gij, mijne geliefde kinderen, moet dus leeren aan uwe ouders onderworpen te wezen, daar dit het voorschrift en het voorbeeld is van den Heer. Uwe ouders zullen u zeggen wat gij moet doen en gij moet hun met zachtzinnigheid en nederigheid gehoorzamen. Vlucht de ledigheid, lieve knapen, en leert met lust en ijver; gij, jonge meisjes, houdt u bezig met de u opgelegde werkzaamheden. Dat de Heer u allen zegene, gelijk ik zelf u uit den grond mijns harten zegene.»

Daarna ging de H. Vader de zaal rond, opdat ieder kind hem de hand zou kunnen kussen. Men zegt, dat eenigen van die knapen bij die gelegenheid zich alles behalve vleiende toespelingen op den nieuwen staat van zaken veroorloofden; maar dit weten wij met zekerheid, dat een onmetelijke kreet van: Leve Pius IX! Leve de H. Vader! den Paus bij zijn vertrek uit de zaal begeleidde en nog lang weerklonk, nadat de H. Vader heengegaan was.

Werkstaking in de koolmijnen.

De gebeurtenissen van gisteren zijn de revue te Gilly en de meetings. In die vergaderingen is niets bijzonders voorgevallen. Men heeft onderstand aan de werkstakers beloofd; men heeft er zelfs eenigen uitgedaald, maar niet genoeg om de arbeiders tevreden te stellen.

Er is niet eene belangrijke wijziging in den toestand gekomen; de werkstaking breidt zich op verre na niet uit, maar zij vermindert ook niet merkkelijk.

De *Internationale* wilde eergisteren eene proklamatie laten drukken, maar er was te Charleroi niet een drukker te vinden, die zich daarmee wilde gelasten. Ongetwijfeld zal deze maatschappij welhaast onder de algemeene afkeuring vallen, doch in afwachting worstelt zij met eene hardnekkigheid, eener betere zaak waardig.

De tijdingen van dezen morgen zijn geruststellend. Men verwacht tegen heden avond of morgen vroeg de algemeene herneming.

Generaal de Moor heeft gisteren te Gilly, eene groote revue gehouden over al de troepen, welke in de omstreken gekantonneerd zijn. Deze troepen, samengesteld uit twee bataillons jagers te voet, waarvan een 's morgens van Bergen was aangekomen, drie bataillons karabiniers, drie eskadrons lanciers en een eskadron gendarmen, vormden eene linie, welke zich uitstrekte van Quatre-Bras tot aan den voet van Saint-Allet.

Ten 2 ure van Charleroi vertrokken, geskooterd door vijf gendarmen en vijf lanciers, is de generaal ten 3 ure te Gilly aangekomen. De

revue begon onmiddellijk. Er had niets bijzonders plaats dan de aanbouding van twee personen, die naar de wachtzaal van het gemeentehuis werden gebracht, omdat zij met geweld dwars door den staf hadden willen gaan. Zij werden des avonds losgelaten.

Toen het defile geëindigd was, richtte de generaal zich tot de menigte der nieuwsgierigen en zegde: «Welnu, vrienden, gij hebt u vermaakt, terwijl ik werkte, dat doet mij plezier; belooft mij thans, morgen te gaan werken.»

«Morgen niet of later niet; nog in geene maand zullen wij werken, indien men ons onzen dag niet geeft.» Dit was het antwoord der arbeiders, welke zich daar bevonden.

Gelukkig zijn al de werklieden niet met dezelfde gevoelens bezield. Men heeft het uitwerksel der proclamatie van generaal de Moor nog niet kunnen nagaan; de geest waarin zij is opgesteld, is echter zeer goed.

De vergadering welke te Châtelet moest plaats hebben, om de afdeeling van de *Internationale* samen te stellen, kon bij gebrek aan deelnemers, niet gehouden worden.

Dezen morgen was de terugkomst der werklieden aan de koolputten de Gouffre, de Carsbier, te Ormont en te Boubier zeer voldoende.

Van Perier meldt men eene goede hervatting der werkzaamheden.

In den put *Résolu* van de mijn *Pays-de-Liége* zijn er 35 werklieden afgedaald. In den put *St. Augustin*, van de *Bonne-Espérance* worden er, even als de verledene week, kolen opgehaald. Te Marnbourg heeft men in den put n. 1, al de werklieden doen aftalden, welke zich aanboden. In den pletmolen en werkhuizen van M. de Dorlodot zijn de vuren heraangeteken.

Ziehier de proklamatie van generaal de Moor: Brave werklieden van den bassin van Charleroi.

Ik ben hier gezonden om op het bewaren der orde, op uwe veiligheid, op uwe vrijheid te waken en om u bij uwe bezigheden te beschermen.

Ik ben gelukkig de kalmte te zien die onder u heerscht; maar gij werkt niet en uwe vrouwen en kinderen zullen lijden door die ledigheid. Aanbort den welgemeenden raad van eenen krijgsmann, die het hart op de rechte plaats draagt zoals gij, en die u met overtuiging zegt:

Keert naar uw werk terug en God zal u zegenen!

Dat de moedigsten en onafhankelijksten het eerst dit edel voorbeeld zien en indien het noodig is, heb ik mijn bloed veel om hen te ondersteunen, te beschermen.

Gedaan in het kwartier-generaal te Charleroi, op 19 januari 1872.

De generaal-majoor,
DE MOOR.

De tegenwoordigheid der troepen in den bassin van Charleroi, schijnt een uitmuntend uitwerksel te hebben. De strijd is aan gang tusschen het kapitaal en het werk en de werklieden zoowel als de bazen hebben het recht om zich te vereenigen ten einde hunne wederzijdse aanspraken te doen zegneren. Het blijft te zien wie zich in deze omstandigheid zal ten onder moeten geven. Ten einde de strijd voor beide partijen gelijk zij, houden de troepen zich gereed tot alle gebeurlijkheden, om de orde te handhaven, indien men beproefde die te stooren, en alle geweldadeden te beletten.

Tot hertoe heeft men slechts pogingen van dien aard gezien, en zij zijn dadelijk onderdrukt geworden. Het is rechtvaardig vast te stellen, dat de werkstakers even als de bazen eene vreedzame oplossing der crisis afwachten. De opschorsing van het werk zal bedroevende gevolgen hebben; eene onberekenbare schade zal er uit voortvloeien zoowel voor de patroons als voor de werklieden. Deze blijven nog altijd den beloofden onderstand van wege de *Internationale* afwachten.

De *Journal de Charleroi* van gisteren meldt dat er tot nu toe geene verandering in den toestand is gekomen. De bestuurders der koolmijnen hebben bijna in al de putten een zeker getal werklieden behouden; dit getal vermeerdert van dag tot dag, maar zeer traagzaam. Zondag hebben er bijna in al de gemeenten meetings plaats gehad, bijeen geroepen door de *Internationale*, die zich meer en meer werkzaam toont, naarmate zij gevoelt dat zij van haren invloed verliest. De onmacht der *Internationale* blijkt duidelijc. De werkmann, die deel maakt van de *Internationale*, betaalt maandelijks eene zekere som om, in geval van wettige werkstaking, door de maatschappij ondersteund te worden. Thans ontvangt hij niets en zulks doet hem natuurlijk nadenken. Waar gaat zijn geld naar toe? Zulke vraag, hij zich ook af en als hij de

leiders beziet, die niet werken en goed gekleed gaan, dan begint hij natuurlijk na te denken. De hoefden der *Internationale* hebben getracht zondag eene proclamatie tot de werklieden te doen drukken. Zij hebben te Charleroi, ongelukkig voor hen, geenen drukker gevonden, die bereid is om hen te helpen in de verspreiding hunner denkbeelden.

Generaal de Moor, die gelijk wij reeds meldten, te Charleroi is aangekomen, heeft in al de gemeenten eenen oproep tot de werklieden van den kolensassin doen aanplakken, waarin hij hen aanraadt om tot den arbeid terug te keeren.

Eene groote wapenschooving van al de troepen, die rond Charleroi bijengetrokken zijn, moet heden plaats hebben. Deze troepen zijn gesteld onder de bevelen van generaal de Moor.

De pletterij van den heer de Dorlodot, te Acoz, die sedert 15 dezer bij gebrek aan kolen stil lag, is sedert gisteren morgen weder aan 't werk.

De laatste tijdingen melden dat in al de putten een groot getal werklieden gisteren morgen aan den arbeid zijn gegaan.

Buitenlandsch nieuws.

Alles berestigd dat de moeilijkheden te Versailles voor den oogenblik nogmaals vereffend zijn. M. Thiers had voor de derde maal gedreigd zijn ontslag te geven; de nationale Vergadering heeft gewoogerd hetzelve te aanvaarden en hem gesmeekt dat ontslag intrekken; M. Thiers heeft zich laten overhulen en is op zijnen hoogen post gebleven; Frankrijk, wellicht Europa, zijn aan nieuwe en gevaarlijke verwickelingen ontsnapt....

Wij gelooven noglans niet dat M. Thiers door zulke soort van bedreigingen in de algemeene achting zal klimmen. Bij de minste tegenstreving, zijnen post willen verlaten, nog in de uur des gevaars, lichtzinnig met vuur spelen, en aanstands weder op zijn besluit terugkeeren; dat zijn gewis geen handelingen van een groot Staatsman, vergrijsd in den dienst van zijn vaderland, welks grootheid en welvaart hem zoo nauw aan 't harte liggen; die Frankrijk wellicht tegen nog andere rampen beschermd heeft, en wiens kalme en wijze leiding op dezen oogenblik het hoogst noodig blijft om 't tegen schipbreuk gerade vaartug behoedzaam in veilige haven te brengen.

Wij willen geen gelooven dat de President der fransche Republiek met volle overtuiging en met de beste inzichten, zijn wetsvoorstel ter belasting der grondstoffen heeft aangeboden en verdedigd in de nationale Vergadering.

Maar iets wat wij tevens klaar begrijpen is, dat het hof van den Staat heter zou doen het verantwoordelijk ministerie de wetsontwerpen in de Kamer te laten verdedigen en, zich buiten en boven de partijen houdende, zijn eigen gevoel en in den ministerraad te doen kennen; doch nooit, dan in hoogst dringende gevallen, zelf 't woord in de wetgevende Kamer te voeren.

Engeland.

Een doolronnis houdt in Engeland de algemeene aandacht bezig; het geldt zekere Christiana Edmunds, eene welgezet onghuwde vrouw van gemiddelden leeftijd, laatstelijk woonachtig te Brighton. Deze vrouw had zich eene hoeveelheid strychnine weten te verschaffen, groot genoeg om er zeventig personen mede te dodden. Gedurende den afgelopen zomer verspreide zij door de stad Brighton chocoladekoekjes, die zij zich aanschafte bij den bankbakker Maynard, en een tal van personen teozond na ze vooraf vergiftigd te hebben. Het gevolg was, dat verscheiden volwassen en kinderen ziek werden, en dat een knaapje stierf.

Hare bedoeling met deze ongehoorde misdaad was deze: Zij had enen hevig hartsstocht opgevat voor zekeren doctor Beard, en schijnt eene poging gedaan te hebben om diens vrouw door vergift uit den weg te ruimen. Dr. Beard vermoedde dit. Om hem dit vermoeden te ontneemen, en zoo mogelijk zijne achtig terug te wippen, heeft de ongelukkige het willen doen voorkomen alsof de bankbakker Maynard vergiftigd suikerwerk verkocht, waarvan dan ook mevrouw Beard zou genuttigd hebben. Het is bijna ongelukkig met hoeveel list en overleg zij getracht heeft op Maynard den blaam te werpen — enkel om zich zelve bij dr. Beard van blaam te zuiveren. Half Brighton te vergiftigen, daartegen gaf zij 't berekenen van haar doel niet op.

Christiana Edmunds is door den jury ter dood veroordeeld, ofschoon tot hare verdediging aangevoerd en vastgesteld word, dat haar vader, grootvader en overgrootvader krankzinnig gestorven zijn, en dat kwaadaardige geestverbijsing in hare familie eene algemeene en erfelijke kwel is.